

kaj Cerkev tudi danes še vedno rase iz zakramentov in to v prvi vrsti iz zakramenta sv. krsta. Zato je Cerkev povsem zakramentalna ustanova, ki jo lahko mirno imenujemo zakramentalno Kristusovo telo. Zakramentalno v tem pomenu pomeni isto kot »mistično«. Ker so zakramenti »mysterium Divinum« — božje skrivnosti, je božja skrivenost in skrivnostna tudi Cerkev kot božja ustanova. Apostol Pavel še ni podrobno razložil kako se Cerkev kot Kristusovo telo razlikuje od fizičnega Kristusovega telesa, Oznanjevanje Kristusa njegovega nauka večkrat imenuje mysterion-skrivenost. Zveza med Cerkvijo in Kristusom je res »mysterion«, prav tako njen nastanek in njena rast. Zato je Cerkev po svoji biti tako različna od drugih družb; tu vključujemo tudi druga verska občestva. Grška beseda mysterion se latinsko navadno prevaja s sacramentum.*). Ta izraz je pozneje vedno bolj postajal vidni znak nevidne milosti, ali tudi skrivenostne vsebine. Cerkev je potemtakem v prvi vrsti božja skrivnost iz katere izvira tudi njena odrešilna moč. Kadar govorimo o Cerkvi kot o zakramentu, potem moramo v prvi vrsti misliti na tisti grški izraz »mysterion«. Cerkev je »mysterion« tudi kot vidna organizirana družba. Dr Rudolf Bajsić piše v Bogoslovski smotri v članku: »Moral kao inspiracija« (leto 1967, št. 3-4, str. 373) »Sva Crkva niče iz sakramenta pa je ona sakramentalno tijelo. Ukoliko pak eksplicira svoje biće po nepogrešivom učiteljstvu također je sakramentalna, jer je učiteljstvo Crkve kao pastoralna zadaća privezano uz sakramentalni pečat sv. reda. Sv. Otac i biskup su učitelji ne na temelju teološke diplome nego na temelju svoga svrhunaravnoga bića. Oni su učitelji po svojoj ontičkoj svrhunaravnoj strukturi i jer se ta struktura diže iz sakramenta, oni su sakramentalni učitelji.«

Vse kaže, da se bo v bodoče vedno bolj govorilo o Cerkvi tudi kot o zakramentu odrešenja«, toda če že govorimo o Cerkvi kot o zakramentu, potem bo to v prvi vrsti moralo pomeniti Cerkev kot božjo skrivnost; šele v prenesenem pomenu smemo ta izraz rabiti tudi za Cerkev kot sredstvu odrešenja.

VILKO ŠOLINC

ČETVRTO ZASJEDANJE SVJETSKOG VIJEĆA CRKAVA

4. — 18. srpnja 1968.

»Evo sve stvaram novo« (Otkr 21,5). Ove riječi iz knjige Otkrivanja su lozinka pod kojom će se odvijati četvrto zasjedanje Svjetskog Vijeća Crkava koje se održava u sveučilišnom gradu (zapravo u dvorcu grada) u Upsali.

Sa šest kontinenata i iz raznih ekonomskih, socijalističkih i političkih područja skuplja se oko tisuću delegata iz različitih Crkava ili protestantskih, pravoslavnih i anglikanskih pokreta, da od 4. — 18. srpnja o. g. pretresu i rasprave o najhitnijim problemima kršćanskog života onako kako ih postavlja novo vrijeme. Ovim će se pridružiti drugih pet stotina učesnika: stručnjaka, pozvanih za savjetovanje (među ostalima i engleska ekonomistkinja katol-

*)Glej: Grivec dr. Franc: Kristus v Cerkvi, str. 130.

kinja Barbara Ward i P. Tucci S. J.), mladići, poslani od raznih zajednica, promatrači i gosti Crkava, koje nisu članovi Vijeća. Među ovim posljednjima preko dvadeset delegata Katoličke Crkve.

Skupina luteranskih i katoličkih studenata najavila je simbolički protestni marš od Štokolma do Upsale. Oni će od delegata tražiti, da ih ne prevare, da ne budu spori, da tretiraju sheme koje spadaju na praktični život. Budući da su praznici, zacijelo ih neće biti premnogo. Oni izjavljuju: »Do Krista ne postoji neki drugi put osim bližnji, čovjek koji trpi od alienacije, proleter, slabob dekolonizirani čovjek.«

Zarišna točka ovoga sastanka nije napetost između naraštaja. Raniji sastanci imali su za teme: »Nered u svijetu i Božji nacrt« (Amsterdam 1948), »Kršćanska nada u današnjem svijetu« (Evans-ton 1954), »Isus Krist — svjetlost svijeta« (New Delhi 1961), »Evo sve činim novo« (Upsala).

Upsala je izabrana iz poštovanja prema Nathanu Söderblomu, luteranskom primasu Švedske (1931) koji je udario temelje sadašnjeg Svjetskog Vijeća Crkava.

Svakog dana rad će započeti čitanjem Riječi Božje. Opća tema se kasnije razrađuje u pet posebnih sekcija. Za ovima slijedi diskusija. Prva rasprava ima za temu »Duha Svetoga i katolicitet Crkve«. Ovdje se, pored ostalog, neće gubiti s vida odnos Crkve prema svijetu.

U drugoj sekciji najčešće dolaze do izražaja naslovi, kao što su: konverzija, dijalog, koordinirani rad, jedinstvo djelovanja. Predmet je »Obnova misijskog djelovanja«.

Iza toga slijedi raspravljavanje o »Ekonomskom i socijalnom razvoju«, s najdramatičnijim problemima našega vremena. Tu, kao i u četvrtoj sekciji, posvećenoj »Pravdi i miru u međunarodnim odnosima« po sebi nam se nameće misao na dokumente II Vatikanskog Sabora: Gaudium et spes, Pacem in terris i Populorum progressio.

Problematika civitatis saecularis suočava se u 5. sekciji: Kult koji se iskazuje Bogu u sekulariziranom društvu«.

Posljednja 6. sekcija pod naslovom »Prema novom stilu života« ima u vidu razraditi problem individualnog i kolektivnog svjedočenja što ga današnji kršćani jasno i bistro moraju pokazati svijetu, ako ne žele da bude neopravdana pripadnost Kristovoj zajednici. Time će oni ujedno pokazati za što su na svijetu.

Nicat će pitanja: Da li postoji razlika između kršćanina i nekršćanina u onom, što se tiče današnjeg načina življenja u svijetu? Ako postoji, koje su to oznake stila kršćanskog života? Koji su to suvremeni sveci? Da li je tradicionalni kršćanski nauk u odnosu na moral za svjetovnjaka koji živi u sve zamršnijem društvu i brzom preoblikovanju i dalje dovoljan? Kako kršćanin proslavlja svoju radost? Kako on izražava svoju obvezu ljubavi? (O ovom posljednjem predmetu trebalo je da govori pok. dr Martin Luther King).

Generalni sekretar Eugene Carson Blake veli: »Svjetsko vijeće Crkava nema drugih pretenzija niti drugog razloga opstanka, nikakve druge nade osim te da vidi 232 Crkve, koje njemu pripadaju, nadvladaju svoje podjele i pronalaze put obnove učeći kako će živjeti prema biblijskim obećanjima poslušni pozivu, što nam ga

povjerava Biblija.« Komentirajući temu dr Blake nadodaje: »Mnoge novosti su strahovito stare. No znademo iz Evandjelja da je sam Bog prodro i da prodire u našu povijest putem Isusa Krista da nam otvori budućnost i oslobodi čovjeka da bi od njega učinio novo stvorenje.«

Prema ROCCA, br. 13, 1. srpnja 1968.

O.F. CAREV

»Cerkev u sedanjem svetu«, Ljubljana, 1968, br. 3—4, str. 61-62...—

»DR. ČEDOLIM ČEKADA »CRKVA, SVEĆENIŠTVO, SVEĆENICI« ĐAKOVO 1968.

Knjiga za svećenike na našem domaćem tržištu još nije dovoljno, posebno ne ovako dobrih i kvalitetnih, kakva je Čekadina. Ime dra Čedomila Čekade, velikoga katoličkoga publiciste u Hrvatskoj kroz zadnjih 50 godina, upravo je u posljednje vrijeme opet izašlo na pozornicu, kad je »Glas Koncila« u broju od 11. veljače objavio interview s njim. Tom je prilikom i izišlo u javnost, što se već neko vrijeme šaputa, kao da je Čekada premalo koncilski napredan i previše nepovjerljiv prema prihvaćanju raznih pokoncilskih novosti, napose onih koje se izražavaju u krizi vjere i krizi teologije na zapadu. Kako sam Čekada na te stvari gleda, vidi se iz njegovih odgovora »Glasu Koncila« i iz popratne riječi što ju je napisao za knjigu, o kojoj izvješćujemo. A najbolje njegovo gledanje na to pitanje izrečeno u njegovim člancima iz posljednjeg vremena. Upravo iz tih članaka vidimo da je idejni lik Dra Čedomila Čekade kristalno čist i koncilskom vremenu nadasve potreban.

Dobro je da su njegovi prijatelji odlučili, da u posebnoj knjizi za svećenike otisnu duboke misli, što ih je Čekada o liku svećenika u naše dane napisao u Vjesniku đakovačke biskupije od g. 1960. pa dalje. Već nekoliko naslova iz knjige kaže nam, da je svećenika našega vremena takova knjiga neizcrpljivo vrelo za meditaciju i propovijedi, a prije svega za ispit savjesti, pa bio on u tihoj sobici ili stajao na propovjedaonici, hodao on po dušobrižničkom poslu ili pratio previranje s vremenog života. Čekada obrađuje na pr. ove teme: Među grješnicima, Svećenička rodbina, Među ljudskim bijednicima, Crkva siromaha, Celibat kao posvećenje, uvijek nasmijani i uvijek dobri, Teorija moralnih malenkosti, Protiv naivnog optimizma, Uvijek uz Evandjelje, Opasani slabošću, Mirotvorci po pozivu, U Božjoj prirodi, Pred koncilom ujedinjenja, Duhovne vježbe, Infiltracija reprezentativnosti, Svećenička nervoza, Bez karijerističkih ambicija, Žena u duhovnoj pastvi, Lojalni prema Bogu, kritični prema ljudima, Napast izobilja i standarda, Svećenici široke duše, Bijeg od križa, Svećenici molitelji, Bolesnici u župi, ljubomora i rivalstvo u svetištu, U časovima neuspjeha, Sloboda i auktoritet u Crkvi, Junačko svećeništvo, Svećenici štediša ili svećenici otvorene ruke, Napast posvjetovnjačenja, Novo i staro pred Sabonom, Protiv klerikalnog kastinstva, Naše propovijedi, Crkva za kojom stoji Bog, Zakon svete umjetnosti, Bez laskanja i zdravničarstva, Pastoralni problem ispovijedi, Svećenici